

РЕШЕНИЕ

№ 56

гр. Ловеч, 07.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: **ЙОВКА КАЗАНДЖИЕВА**

Членове: **ИВАН ИВАНОВ**
ЕМИЛ ДАВИДОВ

при участието на секретаря **ЕЛЕНА ПЕНЧЕВА**
като разгледа докладваното от **ИВАН ИВАНОВ** Въззивно наказателно дело от частен характер № 20224300600163 по описа за 2022 година
за да се произнесе, съобрази :

Производството е по чл. 328 и сл. от НПК.

Постъпила е жалба от **К. В. Р.** от град **П.**, ЕГН*****, чрез адв.**З.М.**, адвокат при АК-Плевен срещу присъда № 82 от 23.11.2021 г., постановена по НЧХД № 1683/2020 г. по описа на РС – Плевен.

В жалбата сочи, че с атакуваната присъда от 23.11.2021 г. по НЧХД № 1683/2020 г. по описа на РС - Плевен съдът е признал **Я. Д. Г.** за невиновен за извършени от него престъпления по чл.130, ал.1 НК и чл.146, ал.1 НК , поради което и на основание чл. 304 от НПК съдът го е оправдал по така повдигнатите обвинения. Със същата присъда съдът на основание чл. 190 от НПК е осъдил **К.Р.** да заплати направените разходи за адвокатско възнаграждение от страна на **Г.** в размер на 500 лв.

Първоинстанционната присъда според **Р.** е неправилна и незаконосъобразна, поради което я обжалва в срок пред втората инстанция. Счита, че същата не кореспондира със събраните в хода на съдебното производство доказателства и е немотивирана, както и липсват обсъждане и

събиране на доказателства за извършени престъпления по чл.146, ал.1 НК и чл.130, ал.1 НК.

С оглед гореизложеното, моли да се отмени атакуваната присъда от 23.11.2021 г. по НЧХД № 1683/2020 г. по описа на РС - Плевен като незаконосъобразна, неправилна - постановена при нарушение на съдопроизводствените правила и материалния закон и необоснована. Присъдата е постановена, според него, без съдът да е взел предвид всички събрани по делото доказателства в тяхната цялост .

Моли въззивният съд да постанови съдебен акт, с който да отмени атакуваната присъда и постанови съдебен акт, с който да признае подсъдимия за виновен за извършване на повдигнатите обвинения.

Конкретизира, че с обжалваната присъда Я. Д. Г. от с. С. е признат за НЕВИНОВЕН, в това, че на 14.06.2020г. в с. *** причинил на К. В. Р. лека телесна повреда, изразяваща се в разстройство на здравето, временно и неопасно за живота - престъпление по чл. 130, ал. 1, от НК, поради което на осн. чл. 304 от НПК го оправдал по така повдигнатото обвинение. Също така е признат за НЕВИНОВЕН, в това, че на 14.06.2020г. в с. *** казал нещо унижително за честта или достойнството на К. В. Р. в негово присъствие - престъпление по чл. 146, ал. 1 от НК, поради което и на основание чл. 304 от НПК го оправдава по така повдигнатото обвинение. Възлага на осн. чл. 190 от НПК на Р. да заплати направените разходи за адвокатско възнаграждение от страна на Г. в размер на 500 лева.

Недоволен от така постановената присъда е останал частният тъжител К.Р., поради което подават настоящата жалба. Присъдата приемат за неправилна и незаконосъобразна и молят Окръжен съд-Ловеч да я отмени като постанови съдебен акт с който да признае Я. Д. Г. за виновен в извършването на описаните в тъжбата престъпления. Присъдата не кореспондира със събраните в хода на съдебното производство доказателства. Липсата на мотиви, защо се кредитират едни показания, а други не прави съдебният акт изцяло не мотивиран. Твърдението, че всички свидетелски показания доказващи обвинението са изложени от роднини не отговаря на истината. Свидетелката А. Л. не е от кръга на роднините и е изложила достоверни показания на събитията на които е станала очевидец. Нейните обяснения и тези на съпругата, тъщата и тъста на пострадалия са логични, свързани и отговарят на действително случилото се. Не става ясно от къде

съдът приема, че полицейските служители са установили и са свидетелствали, че до оградата от страна на двора на Г. е имало складирани дърва които са възпрепятствали достъпа до самата ограда. Видно от протокола на о.с.з. от 27.04.2021г., когато са разпитани полицейските служители се вижда че свидетелят И. Г. казва че не е имало наредени дърва до оградата, а по земята - няма спомен. В отговор на въпроса за дървата в двора на Г., свидетеля И. И. заявява - „мисля че имаше нещо, Да имаше някакви дърва". Тоест никой от двамата полицейски служители не заявява това, което съдът приема че е установено с техния разпит. Нелогични и не кореспондиращи със събрания доказателствен материал са съжденията на съда за размера на вилата и това че не е имало физическа възможност да се нанесе удар по главата на Р.. В хода на производството несъмнено се доказва, че Я.Г. е взел вила и е ударил по главата тъжителя, като му е причинил лека телесна повреда. Това става пред очите на няколко свидетели, които са категорични в това което са видели. Категорична е и допуснатата до изслушване съдебно медицинска експертиза, че нараняванията са причинени по начина описан в тъжбата.

По отношение на обвинението по чл. 146, ал. 1 от НК в изложените от съда мотиви, липсва каквото и да е обсъждане на доказателствата, събрани в хода на производството. Съдът констатира, че е налице престъпление и стига до извод, че е приложим института на реторсията, но в последствие не го прилага и постановява че няма извършено престъпление. Реално липсва анализ на доказателствата, кое според съда го мотивира да вземе такова решение и да оправдае подсъдимия. Липсата на мотиви с които да обоснове присъдата правя тази присъда незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

С оглед на горното моли да постанови съдебен акт, с който отмени присъдата на РС Плевен и постанови съдебен акт, с който признае подсъдимият за виновен за извършване на повдигнатите обвинения.

Молят да им бъдат присъдени направените разноски.

В съдебно заседание адвокат З.М., по време на съдебните прения моли Окръжен съд-Ловеч да отмени присъдата на Районен съд – Плевен, така както са посочили във въззивната жалба и преразгледа събраните в хода на производството доказателства. Считат, че пред Районен съд – Плевен са събрани всички доказателства, които биха могли да бъдат събрани, в смисъл – разпитани са свидетелите, присъствали на твърдяното престъпление. Те са дали своето обяснение като очевидци и са изяснили фактическата

обстановка.Изразява становище,че превратно е тълкуван доказателствения материал от Районен съд – Плевен, поради което са подали въззивната жалба.

С оглед на това молят въззивната инстанция изцяло да отмени присъдата и постанови съдебен акт, с който съобразявайки събраните в хода на производството доказателства, да признае подсъдимия Я. Д. Г. за виновен за това, че е извършил двете престъпления, които са изложени в тъжбата към Районен съд – Плевен.

Претендират и направените разноски.

Въззивникът К. В. Р. заявява,че никога няма да заведе дело срещу човек, който нищо не е направил.Според него тези работи, които се случили с доказателствата, с вилата, която го бил ударил за което се позовава и на медицинско свидетелство, няма как да напада някого без нищо да е направил, при положение че е бил в собствената си къща – на жена му. При положение, че е бил на стълбата, с такова нападение – направо приема,че въззиваемия е могъл да го пребие. Заявява,че това най-много го е яд.Заявява,че не го е пипал, не му е направил нищо. Позовава се и на това,че полицията са отишли и констатирали всичко. Направили са даже забрана да се приближава до него въззиваемия.Сочи,че дърветата, които ги събирали до оградата, почнали да ги събират по отделно да ги трупат. Това го е видял с очите си.Приема,че приетото от Плевенския съд , че вилата била с малка дръжка е нереална работа.

Сочи също така,че жената, която съвсем случайно присъствала тогава му продавала яйца и видяла нещата,като заявява,че писаното, че има родствена връзка с тях, не е вярно,тъй като няма никаква родствена връзка с тази жена – те са от селото, а той бил от града.Заявява,че комшийката, която отишла по такъв начин, че никой не се е надявал и тя видяла нещата.

Адвокат А.К. моли въззивната инстанция да потвърди присъдата на първоинстанционния съд, като им присъди направените по делото разноски. Плевенският съд,според него, е обсъдил всички доказателства и доказателствени средства по делото и е достигнал до правилен и законосъобразен извод за невиновност на неговия подзащитен.

Държи да подчертае, че обвинението се базира единствено и само на свидетелски показания, които обаче не са доказателства, а доказателствено средство и като такова те могат да бъдат достоверни и недостоверни.

В конкретния случай счита, че са недостоверни, тъй като чисто

математически се доказало, че за да може да има такъв удар по главата на тъжителя, вилата трябва да е с дръжка около 4 метра. Такава вила не съществува. Счита, че се събрали достатъчно доказателства за това колко е била дълга вилата, на какво разстояние е бил. Представили са доказателства, че черешата е на 2 м от оградата, че до оградата има наредени дърва, които още повече затрудняват такъв удар.

Държи да подчертае, че това, което казва тъжителя не е вярно, че са събирали дървата, тъй като един от разпитаните полицаи, които веднага са дошли след инцидента на мястото, категорично е заявил, че такива дърва е имало и са били наредени до оградата.

Счита, че присъдата на Плевенския районен съд е правилна и законосъобразна и моли въззивната инстанция да я потвърди, и да им присъди направените по делото разноси. Моли в този смисъл въззивната инстанция да постанови съдебен акт.

Въззивната инстанция като съобрази наведените основания за необоснованост и незаконосъобразност в жалбата от страна на повереника – адв.З.М. и в хода на съдебни прения, възраженията защитника на въззиваемия Я.Г., адвокат А.К. и събраните по делото доказателства, присъдата на Районен съд – Плевен, и сам като извърши проверка изцяло на правилността на присъдата, независимо от основанията, посочени от страните, съгласно задължението си по чл.314,ал.1 от НПК, счете жалбата за подадена в законно установения срок, разгледана по същество основателна и като такава следва да се уважи.

Съгласно определение №55/26.04.2022г.по ч.н.д №284/2022г.по описа на ВКС настоящото въззивно производство е образувано въз основа на посоченото определение, съгласно което на ЛОС е изпратено прекратеното ВНЧХД №79/2022г. по описа на Окръжен съд-Плевен за решаване от Ловешки окръжен съд/ЛОС/, с оглед на което и ЛОС приема в настоящия състав, че е компетентен да разгледа по същество процесната жалба .

ОТ ФАКТИЧЕСКА СТРАНА

На стр.165 и 166 от НЧХД № 20204430201683/2020г.на Районен съд-Плевен е изписано, че са посочени мотиви към присъда №82/23.11.2021г. по

НЧХД №168382020, които не са подписани и не е посочено от кого са съставени.

Посочено, е че „...Обвиненията против Г. са по чл. 130, ал. 1 от НК и чл.146, ал. 1 от НК.

Те не са доказани нито от субективна, нито от обективна страна. Обвинението се крепи само и единствено на свидетелски показания на роднини на тъжителя и донякъде на експертизата. Тези свидетелски показания не са доказателства, а са доказателствено средство и като такива могат да бъдат както достоверни, така и недостоверни. Показанията на свидетелите на тъжителя не са достоверни, тъй като физически е невъзможно да бъде извършен такъв удар с вила, както те твърдят. Самите свидетели посочват, че близкият край на стълбата е бил на около метър от оградата, което е действително нормално, защото ако за да може да бере от тази стълба, за това е представена и експертизата, че черешата е на около 2 м. При положение, че се е качил на няколко стъпала нагоре и стълбата е на метър вътре, а до оградата имало наредени дърва, за което свидетелстват и полицейските служители, че са били високо колкото оградата и имало ред с дърва, те също са незаинтересовани от това нещо, при такова положение, за да може да се удари в главата с вила, тази вила трябва да бъде с размер около 4 м. - 4 м. и нещо, вилата да бъде около 4 м, няма как да бъде ударен с тази вила и то в главата. Това се потвърждава и от свидетелските показания) на Д. Га, която заявява, че е ударила тя, а не подсъдимият е ударил клона. Абсолютно е възможно тъжителят да се е ожулил в някой клон. Съдебномедицинската експертиза доказва, че е възможно такъв удар да бъде по описания начин, но не отрича категорично, че такова нараняване не може да бъде направено от клон на дърво, поради което първото обвинение е недоказано както от субективна, така и от обективна страна.

Описаната в тъжбата фактическа обстановка не се установява по безспорен начин от приложените доказателства, както и от показанията на свидетелите, които са непоследователни, нелогични и противоречиви и не кореспондират с приобщените по делото писмени доказателства.

За да е налице изпълнителното деяние на обидата, необходимо е подсъдимият да е нанесъл несправедливо оскърбление, засягане на честолюбието на тъжителя, който е изпитал огорчение. В случая може да се приложи институтът на реторсията. Реторсия означава отвръщане на едно

престъпление с друго в предвидените от закона случаи. Прилага се при най-леки престъпления (лека телесна повреда и обида). При реторсия съдът може да освободи и двамата от наказание.

Деянието обида е инкриминирано в НК и засяга обществени отношения, свързани със защита на честта и достойнството на гражданите. Който каже или извърши нещо унижително за честта или достойнството на друго в негово присъствие, се наказва за обида. В този случай съдът може да наложи и наказание обществено порицание. Ако обиденият е отвърнал веднага с обида, съдът може да освободи и двамата от наказание. За обида, нанесена публично; разпространена чрез печатно произведение или по друг начин; на длъжностно лице или на представител на обществеността при или по повод изпълнение на службата или функцията му и от длъжностно лице или от представител на обществеността при или по повод изпълнение на службата или функцията му, наказанието е глоба от три хиляди до десет хиляди лева и обществено порицание.

В случая не е налице изпълнително деяние. Не е установено по категоричен начин, подсъдимият да е искал настъпването на обществено опасните последици от деянието си. В конкретния случай, кумулативните признаци, определящи съставомерността на деянието, не са налице. При така направените фактически и правни констатации, съдът прие, че не е налице извършване от подсъдимия на престъпленията, в които е обвинен с тъжбата и постанови своя оправдателен съдебен акт.

При този изход на делото, разноските се възлагат на тъжителя....“

ОТ ПРАВНА СТРАНА

На първо място следва да се отбележи, че не е ясно от кого са написани посочените като мотиви на стр.165 и 166 по н.ч.хд №1683/2020г. по описа на РС-Плевен, тъй като не само, че не са подписани, но и не е посочено, дали те са изготвени от съдията постановил присъдата по делото. Поначално само това съществено нарушение на процесуалните правила е достатъчно за отмяна на постановения съдебен акт. Съгласно разпоредбата на чл.305, ал.2,3,4 от НПК законодателя е посочил какво следва да съдържа постановената присъда. Съгласно разпоредбата на чл.310, ал.1 и 2 присъдата следва да бъде подписана от всички членове на състава на съда, а когато изготвянето на

мотивите е отложено, те се подписват от председателя на състава и от съдебните заседатели, ако има такива, и ако присъдата е подписана с особено мнение. Т.е. касае се за липса на мотиви, тъй като, както вече се посочи и по-горе не е налице подпис на същите, както и посочен автор от кого са изготвени, което е съществено нарушение на процесуалните правила./арг.чл.348,ал.3,т.2,пр.1 от НК/.

На второ място, и за процесуална пълнота на настоящия съдебен акт, въззивната инстанция приема за необходимо да посочи, и че дори и хипотетично да се приеме, че същите са изготвени от съдията докладчик, те не отговарят на изискванията на чл.305,ал.3 от НПК, в която разпоредба е вменено задължение на съдът да посочи установените обстоятелства, въз основа на кои доказателствени материали и какви са правните съображения за взетото решение, както и при противоречия в доказателствените материали да изложат съображения защо едни от тях се приемат, а други се отхвърлят.

На трето място, видно от л.161 от делото е разпитан частния тъжител в неясно какво процесуално качество и при липса на предвидена в НПК процесуална възможност за това.

На четвърто място в мотивите е обсъждано на л.165, че „... Обвиненията против Г. са по чл.130,ал.1 от НК и чл.146,ал.1 от НК..“Възведените с тъжбата обвинения са срещу Я. Д. Г. и при така посоченото от съдът/ако той е автор на тези мотиви/не е ясно дали се имат предвид деяния от страна на Я. Д. Г., респективно той ли е посочения „Г.“.

На пето място не е ясно и на базата на кои доказателства не се приема описаната в тъжбата обстановка, както и кои свидетелски показания се приемат за непоследователни, нелогични и противоречиви, при положение, че в така наречените мотиви са коментирани само показания на свидетеля Д. Г.а./л.165 на гърба/, които не са съпоставени със свидетелски показания на други свидетели, респективно ако се констатира противоречия между тях, те да бъдат отстранени със съответен процесуален способ, какъвто например е „очна ставка“.

На шесто място, както се възразява в жалбата е посочено, че в конкретния казус „... може да се приложи институтът на реторсията. Реторсия означава отвърщане на едно престъпление с друго в предвидените от закона случаи. Прилага се при най-леки престъпления (лека телесна повреда и обида). При реторсия съдът може да освободи и двамата от наказание....“.

Съгласно разпоредбата на чл.130,ал.3 от НК,института на реторсия се прилага,когато в случаите на чл.130,ал.1 и 2 от НК деецът е отвърнал със също такава телесна повреда,съдът може да освободи и двамата от наказание.Не са налични базирани на съответни доказателства мотиви в тази насока каква телесна повреда е нанесъл подсъдимия,респективно с каква телесна повреда е отвърнал частния тъжител.В разпоредбата на чл.146,ал.2 от НК е посочено,че ако обиденият е отвърнал веднага с обида,съдът може да освободи и двамата от наказание.Също така не е ясно и не е посочено конкретно в настоящия казус с каква обида евентуално е отвърнал обидения .

На седмо място също така не е ясно и не е конкретно посочено за кое от двете обвинения липсва изпълнително деяние,респективно на базата на кои доказателства се прави този извод.Също така не е ясно и кои и за кое деяние се приема,че „...кумулятивните признаци,определящи съставомерността на деянието,не са налице..“-л.166.

При посочените съществени нарушения на процесуалните правила,които определено ограничават правото на защита на въззивника по делото,настоящата инстанция приема,че следва присъдата на РС-Плевен да бъде отменена и делото бъде върнато на друг състав на съда за ново разглеждане от фазата на съдебно заседание,тъй като въззивната инстанция не може сама да отстрани подробно посочените по-горе нарушения.Предвид на това,че в настоящия казус не са налице подписани мотиви към постановената присъда,което по същество е приравнено на липса на такива и по този начин, към настоящи момент не е ясно дали отразеното като мотиви на стр.165 и 166 са изготвени от състава постановил процесната присъда,а и поначало липсва анализ на събраните по делото доказателства,както вече се посочи подробно и по-горе в мотивната част на решението, и в който смисъл са и наведените възражения в процесната жалба .

Водим от гореизложеното и на основание чл.335,ал.2 във вр.с чл. 348,ал.3,т.2 от НПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА присъда № 82 от 23.11.2021 г., постановена по НЧХД №20204430201683/2020 г. по описа на РС – Плевен и връща делото за ново

разглеждане друг състав на съда от фазата на съдебно заседание, при което се отстранят подробно посочените съществени нарушения на процесуалните правила в обстоятелствената част на решението.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____